

Scrisoarea lui Titu Maiorescu către Editura Socec

În 1901, apărea la Editura Socec&C a VIII-a ediție a volumului *Poesii* de Mihail Eminescu, îngrijit de Titu Maiorescu. Față de ediția a VII-a, din 1895, și a VI-a, din 1892, volumul nu aducea nicio schimbare, dar cumula modificările făcute de la o ediție la alta de Maiorescu.

Despre prima ediție a *Poesiilor*, cea de la 1883, Petru Creția scria: „Eminescu mai dăinuia încă în iunie, dar fără a mai fi stăpân al soartei sale, când, totuși, i-au apărut într-un volum elegant, culese pe hârtie bună, împodobite pagină cu pagină cu vignete, 61 de poezii, la Socec, către sfârșitul lui decembrie 1883 (după stilul vechi). Poetul era în Ober-Döbling, lângă Viena, înstrăinat de lume și de sine” (P. Creția, *Testamentul unui eminescolog*, București, 2015, p. 106).

Ediția a doua – 1885 – reproducea fidel cuprinsul primei ediții. Maiorescu, deși extrăsese din lada lui Eminescu și publicase în *Convorbiri literare* trei texte (*Diana; Din noaptea; Sara pe deal*), nu le include în volumul nou editat.

În ediția a treia, cea din 1888, ultima din timpul vieții poetului, Maiorescu include, față de edițiile anterioare, încă trei poezii: *La steaua; De ce nu-mi vii; Camadeva*.

Ediția a patra, apărută imediat după moartea poetului, în octombrie 1889, conținea în plus o notă biografică, semnată de Maiorescu.

În ediția din 1890 – a cincea – Maiorescu intercala și adăoga poeziile: *Diana și Sara pe deal, Sonet, Dalila*.

În 1892, la a șasea ediție, Maiorescu mai insera în volum 5 poezii: *Nu mă-nțelegi; Pe un album; Între păsări; Fragment; Rugăciune*. În această ediție, apare și un *Post-scriptum*, care va fi preluat în toate edițiile posterioare.

La ediția a VIII-a, Maiorescu formula două pretenții față de Editura Socec, care îi solicitase acordul pentru editare: să se păstreze „ortografia lui Eminescu și corectura foarte îngrijită”.

Ala Sainenco,
Memorialul Ipotești

București, 12/25 Ianuarie
25 1901.
Onorab. Librării și Edituri
Socecă & C., București.

Dau cu mare plăcere
învoirea mea ca să ree-
ditati poeziile lui Eminescu
împreună cu prefata și
cu notița biografică
scrise de mine. Firește
că nu am nici o preten-
ție de onorar, precum nu
am avut-o nici la „Criti-
ce”, nici la „Aforismele
lui Schopenhauer” (de a
cărora nouă ediție ce mi-a
propus-o Stabilimentul
Dv grafic la 4 Ian., nu
mă pot ocupa decât
după eșirea din minister),
nici la „Discursuri parla-
mentare”. Dvștră știți
sămențare.

că dacă la edițiile
precedente a fost
vorba de onorar, acest
onorar – cât timp a
trăit Eminescu – i-a
fost plătit lui; iar
la moartea lui, a
fost prin intermedierea
Dvștră întrebuințat
spre încurajarea unor
publicațiuni în onoarea
lui.

Cu vechie și deosebită
stimă

T. Maiorescu.

P.S. Rog numai să fie
păstrată ortografia lui
Eminescu și corectura
foarte îngrijită.

„București, 12/25 ianuarie 1901

Onorab. Librării și Edituri Socecă, &C București

Dau cu mare plăcere învoirea mea ca să reeditați poeziile lui Eminescu împreună cu prefata și cu notița biografică scrise de mine. Firește că nu am nici o pretenție de onorar, precum nu am avut-o nici la „Critice”, nici la „Aforismele lui Schopenhauer” (de a căror nouă ediție, ce mi-a propus-o stabilimentul Dv grafic la 4 Ian., nu mă pot ocupa decât după eșirea din minister), nici la „Discursuri parlamentare”. Dvștră știți, că dacă la edițiile precedente a fost vorba de onorar, acest onorar – cât timp a trăit Eminescu – i-a fost plătit lui; iar la moartea lui, a fost prin intermedierea Dvștră întrebuințat spre încurajarea unor publicațiuni în onoarea lui.

Cu vechie și deosebită stimă

T. Maiorescu

P.S. Rog numai să fie păstrată ortografia lui Eminescu și corectura foarte îngrijită.”

Text transcris de Mihaela Anițului,

Memorialul Ipotești